

Sygn. akt IV Ka 38/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Władysławy Kunickiej – Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2016 r.

sprawy **K. S.**

syna M. i J. z domu Ł.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk, art. 286 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 21 października 2015 r. sygnatura akt VI K 189/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II jego części dyspozytywnej w ten sposób, że opis przypisanego tam czynu z punktu 2 części wstępnej wyroku uzupełnia po słowach „w wyniku zdarzenia drogowego w dniu 28.08.2009r.” – o sformułowanie : „wprowadził w błąd co do zakresu rzeczywistych uszkodzeń pojazdu”,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza mu 460 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 38/16

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy wniósł akt oskarżenia przeciwko K. S. oskarżając go o to, że

I. w dniu 19 września 2009r. w Ś. woj. (...) działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził T. C. z/s w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 312,73 zł w postaci odszkodowania z tytułu ubezpieczenia OC z polisy nr (...) poprzez zgłoszenie w dniu 29.08.2009r. w/w ubezpieczycielowi szkody komunikacyjnej z udziałem samochodów osobowych marki A. (...) nr rej. (...) kierowanego

przez K. S. oraz V. (...) nr rej. (...) kierowanym przez Ł. R. powstałej w wyniku zdarzenia drogowego w dniu 28.08.2009r. wprowadzając w błąd co do jego przebiegu oraz zgłoszenia szkód co do których otrzymał odszkodowanie wypłacone przez (...) S.A. za uszkodzenia powstałe podczas kolizji drogowej w dniu 16.06.2009r. czym działał na szkodę (...) S.A. z/s w W.

tj. o przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk

II. w dniu 24 września 2009r. w Ś., woj. (...) działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) W. z/s we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1 840,00 zł w postaci odszkodowania z tytułu ubezpieczenia AC z polisy nr (...), poprzez zgłoszenie w dniu 24.09.2009r. w/w ubezpieczycielowi szkody komunikacyjnej z udziałem samochodu osobowego marki A. (...) nr rej. (...) kierowanego przez K. S. powstałej w wyniku zdarzenia drogowego w dniu 22.09.2009r. wprowadzając w błąd co do jego przebiegu oraz zgłoszenia szkód co do których otrzymał odszkodowanie wypłacone przez (...) S.A. za uszkodzenie powstałe podczas kolizji drogowej w dniu 16.06.2009r. oraz (...) S.A. za uszkodzenie powstałe podczas kolizji drogowej w dniu 28.08.2009r. czym działał na szkodę (...) W. z/s we W. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę wypłaty odszkodowania

tj. o przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk

III. w dniu 06 października 2009r. w Ś. woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) S.A. z/s w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 110,53 zł w postaci odszkodowania z tytułu ubezpieczenia AC z polisy nr (...), poprzez zgłoszenie w dniu 06.10.2009r. w/w ubezpieczycielowi szkody komunikacyjnej z udziałem samochodu osobowego marki A. (...) nr rej. (...) kierowanego przez K. S. powstałej w wyniku zdarzenia drogowego w dniu 06.10.2009r. wprowadzając w błąd poprzez zgłoszenie szkód co do których otrzymał odszkodowanie wypłacone przez (...) S.A. za uszkodzenia powstałe podczas kolizji drogowej w dniu 08.09.2009r. i (...) sp. z o. o. za uszkodzenia powstałe podczas kolizji drogowej w dniu 21.09.2009r. czym działał na szkodę (...) S.A. z/s w Ł., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę wypłaty odszkodowania

tj. o przestępstwo określone w art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 21 października 2015 roku (sygnatura akt VI K 189/13) Sąd Rejonowy w Świdnicy

I. (punkt II wyroku) oskarżonego K. S. uznał za winnego popełnienia:

- czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku z tym, że wyeliminowano z opisu tego czynu zwroty „działając z góry powziętym zamiarem” i „wprowadzając w błąd co do jego przebiegu” tj. występku z art. 286 § 1 kk,

- czynu opisanego w punkcie 3 części wstępnej wyroku z tym, że wyeliminowano z opisu tego czynu zwrot „działając z góry powziętym zamiarem” tj. występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk,

- zaś w ramach czynu opisanego w punkcie 4 części wstępnej wyroku uznano oskarżonego za winnego tego, że w dniu 6 października 2009 roku w Ś. woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić (...) S.A. w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wypłatę odszkodowania z tytułu ubezpieczenia AC z polisy nr (...) w wysokości 2.110,53 zł poprzez wprowadzenie w błąd (...) S.A. w Ł. co do przebiegu zdarzenia drogowego z dnia 6 października 2009 roku z udziałem samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę wypłaty odszkodowania, tj. występku z art. 13 §1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk

i za czyny te na podstawie art. 286 § 1 kk i art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku tj. wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r. poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kpk oraz art. 33 § 2 kk

wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

II. (punkt III wyroku) na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku tj. dnia wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby,

III. (punkt IV wyroku) na podstawie art. 624 § 1 kpk zasądził od oskarżonego K. S. koszty sądowe w wysokości $\frac{3}{4}$ oraz opłatę w wysokości 460 (czteryście sześćdziesiąt) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł prokurator, zaskarżając wyrok w zakresie winy w części dotyczącej zarzutu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku dotyczącego czynu popełnionego w dniu 19 września 2009 roku na niekorzyść oskarżonego K. S., zarzucając:

obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 1 kpk polegającą na zaniechaniu dokładnego opisanie czynu zarzucanego K. S. w pkt 2 części wstępnej wyroku po wyeliminowaniu z jego opisu słów „wprowadzając w błąd co do jego przebiegu”, a który to zabieg doprowadził do wyeliminowania jednego ze znamion występku z art. 286 § 1 kk, podczas gdy Sąd powinien przyjąć stosownie do poczynionych ustaleń, że oskarżony wprowadził w błąd T. C. z/s w W. co do zakresu rzeczywistych uszkodzeń pojazdu i wysokości poniesionej szkody poprzez zgłoszenie pokrzywdzonemu uszkodzeń pojazdu, za które otrzymał odszkodowanie od (...) S.A. w związku z kolizją drogową, do której doszło w dniu 16 czerwca 2009 roku

a podnosząc wskazany zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez dokonanie prawidłowego opisu czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony K. S., zaskarżając wyrok w części tj. w zakresie pkt II, III i IV jego części dyspozytywnej, zarzucając:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, sprowadzający się do arbitralnego, dowolnego, generalnego oraz causalnie nieuzasadnionego w okolicznościach niniejszej sprawy przyjęcia winy i sprawstwa oskarżonego K. S. w zakresie czynów opisanych w pkt 2 i 3 części wstępnej wyroku, wyłącznie w oparciu o analizę porównawczą uszkodzeń pojazdów kierowanych przez w/w podsądnego, dokonaną przez biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych W. K. podczas gdy z informacji zawartych w opinii biegłego J. N. oraz zawartych w aktach sprawy pism pokrzywdzonych Towarzystw Ubezpieczeniowych wynika, iż ubezpieczyciele w trakcie prowadzonych postępowań likwidacyjnych, w zakresie szkód zgłoszonych przez K. S., powstałych w związku ze zdarzeniami wskazanymi w pkt 1, 2, 3 i 4 części wstępnej wyroku, sporządzali dokumentację fotograficzną uszkodzeń pojazdów, którą to dokumentację następnie towarzystwa te w nieformalny sposób się wymieniały, a następnie dokumentację tę załączały do własnych akt szkodowych, co aktualnie czyni niemożliwym ustalenie, które ze zdjęć uszkodzonego pojazdu zostało wykonane w związku z którą kolizją i przez którego ubezpieczyciela, co zaś prowadzi do wniosku, iż sama analiza porównawcza zdjęć uszkodzeń pojazdów, którymi kierował K. S. w chwili kolizji, obarczona jest istotnymi brakami i jest oparta na błędnych przesłankach, a przez to nie może stanowić dowodu winy tego oskarżonego;

2) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść a to art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk sprowadzające się do dowolnego i arbitralnego przyjęcia, że oskarżony K. S., prowadząc pojazd mechaniczny, dwukrotnie: w dniu 22 września 2009 roku oraz w dniu 6 października 2009 roku nie był zmuszony podjąć manewrów obronnych mających na celu uniknięcie zderzenia z innym, jadącym z naprzeciwka pojazdem, a przez to celowo doprowadził do kolizji tj. zderzenia prowadzonego przezeń pojazdu z przydrożnym drzewem, w celu wyłudzenia od ubezpieczyciela odszkodowania z polisy autocasco, podczas gdy żaden z ujawnionych przez Sąd dowodów nie podważa w tym zakresie wyjaśnień złożonych przez w/w podsądnego, a z opinii biegłego W. K. z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, która została uznana przez Sąd za pełnowartościowy dowód w sprawie, wprost wynika, że nie ma możliwości

zweryfikowania wersji przebiegu w/w dwóch kolizji drogowych, a przez to wykluczenia możliwości ich zaistnienia w podawanych przez oskarżonego okolicznościach

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt II, III i IV części dyspozytywnej i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania przed Sądem Rejonowym w Świdnicy.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja wywiedziona w sprawie przez prokuratora odniosła ten skutek, iż konieczna stała się zmiana zaskarżonego wyroku, apelacja osobista oskarżonego nie okazała się natomiast zasadna.

Co do apelacji osobistej oskarżonego – przedstawiony we wniesionym środku odwoławczym wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt II, III i IV części dyspozytywnej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy nie zasługiwał na uwzględnienie. Wbrew podniesionym przez autora apelacji zarzutom Sąd Rejonowy w rozpoznawanej sprawie nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia jak również nie naruszył wskazanych w apelacji przepisów prawa procesowego.

Za chybiony uznać należy zarzut naruszenia przepisów postępowania to jest art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk, który skarżący upatruje w dowolnym i arbitralnym przyjęciu, że oskarżony K. S., prowadząc pojazd mechaniczny, dwukrotnie: w dniu 22 września 2009 roku oraz w dniu 6 października 2009 roku nie był zmuszony podjąć manewrów obronnych mających na celu uniknięcie zderzenia z innym, jadącym z naprzeciwka pojazdem, a przez to celowo doprowadził do kolizji tj. zderzenia prowadzonego przezeń pojazdu z przydrożnym drzewem, w celu wyłudzenia od ubezpieczyciela odszkodowania z polisy autocasco, podczas gdy, zdaniem skarżącego, żaden z ujawnionych przez Sąd dowodów nie podważa w tym zakresie złożonych przez w/w podsądnego, a z opinii biegłego W. K. z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, która została uznana przez Sąd za pełnowartościowy dowód w sprawie, wprost wynika, jak twierdzi autor apelacji, że nie ma możliwości zweryfikowania wersji przebiegu w/w dwóch kolizji drogowych, a przez to wykluczenia możliwości ich zaistnienia w podawanych przez oskarżonego okolicznościach. Odnosząc się do powyższego zarzutu na początku poczynionych rozważań zaakcentować należy, iż nieprawidłowe jest równoczesne podnoszenie zarzutu naruszenia art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk albowiem przepisy te mają charakter rozłączny. Warto przywołać w tym miejscu pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17.06.2015 roku w którym Sąd Najwyższy zauważył, że gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary jednej lub drugiej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu art. 5 § 2 KPK, gdyż jednym z podstawowych zasad sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez sąd orzekający jest swobodna ocena dowodów. Każdą niejasność w dziedzinie ustaleń faktycznych (m.in. w postaci kilku wersji wydarzeń) należy w pierwszym rzędzie zredukować wszechstronną inicjatywą dowodową, a następnie wnikliwą analizą całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie. Jeżeli zatem z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia, to nie jest to jeszcze jednoznaczne z zaistnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 KPK (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17.06.2015 roku V KK 100/15) podobnie wypowiedział się również Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 20 maja 2015 roku zauważając, iż nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 KPK na tej podstawie, że strony zgłaszają wątpliwości co do ustaleń faktycznych. Dla oceny czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości strony procesowej, ale jedynie to, czy sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 KPK) (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 20 maja 2015 roku II Aka 99/15). Poddając w wątpliwość rozstrzygnięcia odnośnie pkt II, III i IV części dyspozytywnej wyroku skarżący nie przedstawił merytorycznych argumentów mogących podważyć ocenę zgromadzonych dowodów dotyczących przypisanych oskarżonemu czynów, ograniczając się w istocie do zakwestionowania poczynionych w powyższym zakresie ustaleń faktycznych i oceny materiału dowodowego oraz zaprezentowania własnej wersji tych wydarzeń. Zauważyć w tym miejscu należy, iż Sąd orzekający zgromadzone w sprawie dowody poddał analizie, a przeprowadzona w sprawie ocena materiału dowodowego jest obiektywna oraz zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Nie sposób zatem uznać, iż Sąd orzekający naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów. Rozpatrując powyższy zarzut godzi się nadto zauważyć, iż określona w art. 5 § 2 kpk reguła in dubio pro reo adresowana jest do sądu i ma zastosowanie jedynie wówczas gdy nie można wyjaśnić zaistniałych wątpliwości, które muszą być obiektywne. Wyrokując w sprawie niniejszej sąd nie powziął natomiast żadnych wątpliwości co do sprawstwa i winy oskarżonego odnośnie przypisanych K. S. w zaskarżonym wyroku czynów, brak jest ponadto zasadnych podstaw do uznania, iż wątpliwości takie powinien powziąć.

Analizując przedstawioną przez autora apelacji argumentację zauważyć ponadto należy, iż jakkolwiek w świetle zgromadzonych dowodów nie można odmawiać zasadności tezie, że do zaistnienia zdarzeń drogowych z udziałem oskarżonego w dniach 28.08.2009 roku, 22.09.2009 roku i 6.10.2009 roku doszło, to jednakże zaznaczyć należy, iż niewątpliwie miały one inny przebieg niż przedstawiany przez wymienionego, inna pozostawała skala i zakres oraz rodzaj uszkodzeń tych pojazdów kierowanych wówczas przez oskarżonego. Poddając w wątpliwość wydane w powyższym zakresie rozstrzygnięcie skarżący odwołuje się do opinii biegłego W. K. czyniąc uwagi, iż cyt. „znamiennym jest w tym zakresie to, że treść dowodu na którym Sąd opierał w niniejszym postępowaniu swoje przekonanie co do zawinienia oskarżonego – opinia biegłego W. K. wskazywała, iż nie ma możliwości potwierdzenia ani też wykluczenia aby do kolizji mogło dojść w podawanych przez oskarżonego okolicznościach. Co więcej w przypadku kolizji z dnia 22.09.2009 roku biegły zauważył, że na prawym boku pojazdu widoczna jest duża ilość otarć i zarysowań z wtarciami koloru brązowego, które nie pochodzą od wcześniejszych kolizji i mogły powstać od kontaktu np. z drzewem”. Zwrócić w tym miejscu jednakże należy uwagę, iż argumentując swoje stanowisko w zaprezentowanych wywodach autor apelacji przywołuje jedynie pewne selektywnie, wybiórczo wybrane fragmenty opinii biegłego. Dostrzec zaś w tym miejscu należy, iż biegły w sporządzonej opinii pisemnej z dnia 14.11. 2014 roku stwierdził, iż dopiero przeprowadzona analiza porównawcza uszkodzeń samochodu A. (...) nr (...) po kolizjach z dnia 16.06.2009 roku i 28.08.2009 roku pozwala stwierdzić, iż widoczne na zdjęciach uszkodzenia prawych tylnych i przednich drzwi, tylnej części prawego przedniego błotnika oraz tylnej części prawego boku nad wnęką na tylne prawe koło oraz otarcia na prawej bocznej części nakładki tylnego zderzaka nie zostały naprawione po kolizji z dnia 16.06.2009 roku i zostały jeszcze raz zgłoszone jako powstałe w dniu 28.08.2009 roku. Opiniujący zaznaczył ponadto, iż tylko z uwagi na złą jakość oraz brak części ujęć z podobnych kierunków nie można wykluczyć, iż mogło dojść do zetknięcia prawego boku A. (...) z samochodem V. (...) w kolizji z dnia 28.08.2009 roku i powstania na prawym boku samochodu A. (...) dodatkowych, ale jak wskazał biegły, bardzo powierzchownych otarć. Odnośnie zaś zdarzenia drogowego z dnia 22.09.2009 roku biegły zauważył, iż ponieważ akta sprawy nie zawierają żadnego zdjęcia wyglądu uszkodzeń drzewa, z którym miał zderzyć się kierujący A. (...) nr (...), to nie ma możliwości prowadzenia analizy możliwości powstania uszkodzeń na tym samochodzie od kontaktu z drzewem, a tym samym na podstawie takich badań weryfikowania takiej wersji kolizji, przy czym odnotować w tym miejscu należy, iż przeprowadzona przez opiniującego analiza porównawcza uszkodzeń samochodu A. (...) nr (...) po kolizjach z dnia 28.08.2009 roku i 22.09.2009 roku pozwala stwierdzić, że widoczne na zdjęciach uszkodzenia prawego przedniego błotnika, prawych tylnych i przednich drzwi, tylnej części prawego boku nad wnęką na tylne prawe koło oraz otarcia na prawej bocznej części nakładek tylnego i przedniego zderzaka nie zostały naprawione po kolizji z dnia 28.08.2009 roku i zostały jeszcze raz zgłoszone jako powstałe w dniu 22.09.2009 roku. Zauważając przy tym, iż, jak wynika z opinii na prawym boku pojazdu A. (...) nr rej. (...) oprócz wymienionych uszkodzeń, które były przed kolizją z dnia 22.09.2009 roku widoczna jest duża ilość otarć i zarysowań z wtarciami koloru brązowego, które nie pochodzą z wcześniejszych kolizji i mogły powstać od kontaktu z drzewem. Natomiast odnośnie zdarzenia z dnia 06.10.2009 roku nie ma obecnie możliwości wykonania, jak zaznaczył biegły, analiz weryfikacyjnych zdarzeń z udziałem samochodu A. (...) nr rej. (...) oraz porównawczych badań uszkodzeń po trzech kolejnych kolizjach w których miał uczestniczyć. W sprawie niniejszej brak jest zaś podstaw do kwestionowania prawidłowości dokonanej przez sąd orzekający oceny dowodu z opinii biegłego W. K.. Przedstawione przez biegłego opinie są pełne, jasne, pozbawione sprzeczności, opinie te wydane zostały przez osobę kompetentną, posiadającą wiadomości specjalne.

Rozpoznając podniesiony zarzut odnotować ponadto należy, iż w sprawie niniejszej nie bez znaczenia pozostają także inne dostrzeżone już i przywołane w pisemnym uzasadnieniu przez sąd orzekający kwestie w tym zwłaszcza okoliczności powstania uszkodzeń na kierowanych przez oskarżonego pojazdach a dotyczących zdarzeń z dnia

22.09.2009 roku i 6.10.2009 roku. Dostrzec bowiem należy, iż do tych wydarzeń doszło w przedziale niedługiego okresu czasu (jak zauważył już sąd rejonowy niespełna dwóch tygodni), na podobnych odcinkach drogi, w podobnych okolicznościach i nie sposób również przy tym nie zauważyć, że oskarżony nie był w stanie podać informacji odnośnie kierujących tymi pojazdami, których zachowanie miało zmusić wymienionego do zjechania z drogi i w konsekwencji powyższego uderzenia w drzewo. Nie rozważenie tych wszystkich kwestii, przy dokonywaniu analizy oraz oceny zgromadzonego materiału dowodowego sprawy, niewątpliwie powodowałoby, iż analiza i ocena nie spełniałaby wszystkich wymogów art. 7 kpk. Zgromadzone w sprawie niniejszej dowody i ujawnione na rozprawie okoliczności poddane analizie we wzajemnym powiązaniu oraz przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do logicznego i jednoznacznego wniosku, iż oskarżony dopuścił się czynów z art. 286 § 1 kk na szkodę TU C. z/s w W. oraz czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk na szkodę T. W. z/s we W. oraz czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk na szkodę (...) SA z/s w Ł..

Kwestionując wydane w sprawie rozstrzygnięcie w powyższym zakresie skarżący w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego czyni uwagi odnośnie zastosowanej, przyjętej przez sąd kwalifikacji prawnej. Odnosząc się do przedstawionych w tym zakresie tez zwrócić należy jednakże uwagę, iż jakkolwiek, co sygnalizowano już powyżej w świetle zgromadzonych dowodów nie można odmawiać zasadności tezie, iż do zaistnienia zdarzeń drogowych z udziałem oskarżonego i innych osób kierujących pojazdami w wskazanych powyżej dniach doszło, przy czym inna była skala i zakres oraz rodzaj uszkodzeń uczestniczących w przedmiotowych zdarzeniach pojazdów kierowanych wówczas przez oskarżonego niż wskazywane przez K. S. w zgłoszeniach szkody, natomiast zaznaczyć należy, iż w przypadku przestępstwa z art. 298 § 1 kk zachowanie się sprawcy tego czynu polega na spowodowaniu zdarzenia będącego podstawą do wypłaty odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia.

Przystępując natomiast do oceny zasadności przedstawionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych zauważyć należy, iż błąd w ustaleniach faktycznych ma miejsce wówczas gdy sąd wyciągnie nielogiczne wnioski z materiału dowodowego, taka zaś sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Odnosząc się do powyższego zarzutu jak również przedstawionej w tym zakresie argumentacji zwrócić nadto należy także uwagę, iż dla skutecznego podniesienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych skarżący winien wykazać jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd dokonując oceny materiału dowodowego, albowiem sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych na których oparł się sąd nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu błędu w ustaleniach faktycznych. Autor apelacji odwołując się do opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych i mechanoskopijnych badań pojazdów W. K., a która to opinia przyjęta została za podstawę dokonanych ustaleń faktycznych oraz wskazując na okoliczność wzajemnego przekazywania, udostępniania przez towarzystwa ubezpieczeniowe między sobą dokumentacji fotograficznej - a sporządzanej w związku ze zgłoszonymi przez oskarżonego zgłoszeniami szkód komunikacyjnych, która obrazowała rozmiar i rodzaj uszkodzeń pojazdów oraz załączania tej dokumentacji do własnych akt szkodowych - zdaje się z powyższego wywodzić, iż nie jest możliwe ustalenie, które ze zdjęć uszkodzonego pojazdu zostało wykonane w związku z którą kolizją i przez którego ubezpieczyciela a w związku z powyższym w ocenie skarżącego analiza uszkodzeń pojazdów którymi kierował oskarżony K. S. nie może stanowić dowodu winy tego oskarżonego. Odnosząc się do powyższego zarzutu jak i przedstawionej argumentacji stwierdzić należy, iż w sprawie niniejszej brak jest jakichkolwiek podstaw do zasadnego formułowania zastrzeżeń co do opinii sporządzonych przez biegłego W. K.. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę na fakt, iż z przedłożonych opinii wynika, że biegły, posiadający niewątpliwie wiadomości specjalne, przeprowadził szczegółową i wnikliwą selekcję znajdujących się w materiałach sprawy niniejszej zdjęć przedstawiających uszkodzone pojazdy dokonując przy tym własnego wyboru tych zdjęć, które poddane zostały następnie rzetelnej i bardzo dokładnej analizie. Jak jednoznacznie wskazał przy tym biegły w opinii z dnia 3.09.2015 roku odnośnie analizy zdarzeń z udziałem samochodu A. (...) nr rej. (...) zostały wykorzystane zdjęcia z płyt CD znajdujących się między innymi na karcie 135,551,536, jak zaznaczył przy tym opiniujący z pism znajdujących się w aktach przy tych kartach i obok tych płyt wynika wprost, jakiej daty kolizji te zdjęcia dotyczą. Zdjęcia znajdujące się na tych płytach wykorzystano do analiz porównawczych prowadzonych w kolizjach z dat: 16.06.2009 roku, 28.08.2009 roku, 22.09.2009 roku. Biegły zaznaczył nadto, iż w opinii pierwotnej każde ze zdjęć lub ich powiększeń jest opisane treścią, z jakiej

daty zdarzenia pochodzi. W wskazanej opinii biegły zwrócił także uwagę, iż w opinii pierwotnej zdjęcia lub ich powiększenia, wybierane były z wskazanych płyt, akcentując również, iż nigdzie w opinii nie pokazano, ani nie wykorzystano zestawień zdjęć wykonanych przez ubezpieczycieli. Zestawienia zdjęć porównawczych, jak stwierdził opiniujący, są tylko i wyłącznie autorską analizą biegłego ze zdjęć zawartych na tych płytach. Odnośnie zaś analiz porównawczych zdarzeń z udziałem samochodu A. (...) nr (...) to wymieniony biegły zaznaczył, iż nie wykonał analiz porównawczych z uwagi na złą jakość wydruków zdjęć czarno białych lub brak możliwości jednoznacznego ustalenia z płyt i zawartych materiałów z jakiej daty zdarzenia pochodzą zamieszczone w aktach zdjęcia. Przedstawione przez biegłego W. K. opinie są pełne, jasne, pozbawione sprzeczności. Swoje stanowisko zaprezentowane w opiniach biegły uzasadnił w sposób logiczny, profesjonalny oraz przekonujący. Podnoszone przez skarżącego wątpliwości co do zdjęć zamieszczonych w aktach szkodowych, prezentowane w apelacji są irrelewantne z punktu widzenia oceny dowodów z opinii sporządzonych przez biegłego W. K. jako, że biegły, co należy jeszcze raz zaakcentować dokonał własnego wyboru zdjęć poddanych analizie, których wybór jak i dokonana analiza nie budzą żadnych wątpliwości.

Z tych też względów apelacja osobista oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Co do apelacji prokuratora – apelacji tej nie można odmówić słuszności.

Rozpoznając wniesiony środek odwoławczy za w pełni zasadne uznać należy stanowisko skarżącego, wyrażające się uznaniem, iż wydany w przedmiotowej sprawie przez Sąd Rejonowy wyrok obarczony jest uchybieniem polegającym na zaniechaniu dokładnego opisanie czynu zarzucanego K. S. w pkt 2 części wstępnej wyroku (art. 413 § 2 pkt 1 kpk).

Treść przywołanego powyżej przepisu nakłada na sąd obowiązek dokładnego określenia w wyroku skazującym przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną. Dostrzec natomiast w tym miejscu należy, iż Sąd Rejonowy uznając oskarżonego K. S. w wydanym wyroku za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk wyeliminował z opisu tego czynu, przedstawionego w akcie oskarżenia wymienionemu oskarżonemu, m.in. zwrot „wprowadzając w błąd co do jego przebiegu”. W związku z przeprowadzoną w powyższym zakresie zmianą, w opisie wskazanego czynu przypisanego temu oskarżonemu nie zostały wykazane okoliczności wskazujące na wypełnienie przez K. S. wszystkich znamion przestępstwa usiłowania oszustwa. Rozważając powyższe zaznaczyć przy tym w tym miejscu równocześnie należy, iż jak wynika z treści pisemnych motywów wyroku Sąd I instancji odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. S. w zakresie w jakim wyjaśnienia te odnosiły się tak co do rodzaju jak i wielkości szkody powstałej w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 28 sierpnia 2009 roku zauważając przy tym, iż jak wynika z opinii biegłego W. K., a która to opinia uznana została za spełniająca wymogi art. 200 kpk „uszkodzenia prawych tylnych i przednich drzwi, tylnej części prawego przedniego błotnika, tylnej części prawego boku nad wnęką na tylne prawe koło oraz otarcia na prawej bocznej części nakładki tylnego zderzaka nie zostały naprawione po kolizji z dnia 16 czerwca 2009 roku i zostały jeszcze raz zgłoszone jako powstałe w dniu 28 sierpnia 2009 roku” k. 14 uzasadnienia), a dokonane w sprawie ustalenia faktyczne wskazują, iż Sąd orzekający uznał, że oskarżony K. S. wprowadził w błąd towarzystwo ubezpieczeniowe tj. (...) S.A. z/s w W. co do istotnych okoliczności związanych z tym zdarzeniem drogowym tj. zakresu rzeczywistych uszkodzeń przedmiotowego pojazdu oraz wysokości poniesionej szkody. Zaakcentować przy tym w tym miejscu należy, iż jak podnosi się w praktyce orzecniczej opis czynu przytaczany w wyroku powinien obejmować wszystkie elementy czynu mające znaczenie dla jego prawidłowej kwalifikacji, a to oznaczenie czasu i miejsca jego popełnienia oraz elementy zachowania sprawcy wypełniające ustawowe znamiona czynu zabronionego, a ewentualnie także istotne elementy konkretyzujące ten czyn (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 12 maja 2009 roku II Aka 66/09).

Z tych też wszystkich względów zmieniono zaskarżony wyrok w punkcie II jego części dyspozytywnej w ten sposób, że opis przypisanego tam czynu z punktu 2 części wstępnej wyroku uzupełniono po słowach „w wyniku zdarzenia drogowego w dniu 28.08.2009r.” o sformułowanie :”wprowadził w błąd co do zakresu rzeczywistych uszkodzeń pojazdu” w pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk oraz na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust 1 oraz art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zmianami) obciążając nimi oskarżonego.